

Jef Hermans: 'De levende dode' Uitgeverij Free Musketeers 2016. ISBN 9789048439720 (Ziekenhuisopname/Kanker/Rugtumor/Levens einde/ Euthanasie/ alcoholverslaving/PO) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 140 pagina's waarin de Belgische Jef Hermans de ziekteperiode en de dood beschrijft van zijn schoonbroer Anton (fictieve naam). Anton werd de dag voor zijn pensionering opgenomen in het ziekenhuis met o.a. braakklachten. Ze blijken veroorzaakt te worden door een rugtumor die op een moeilijke plek zit en maar deels weggesneden kan worden. Hermans beschrijft Antons gang door het zorgproces, onderzoeken, operaties die hij onderging, hoe zijn vrouw Dora steeds meer heil zocht in drank en wat dat voor gevolgen had, wat Anton steunde en waar hij moeite mee had. Hij beschrijft hoe de verlamde en zieke Anton last had van vele nachtmerries, zijn verlangen naar de dood. Hij licht toe hoe de situatie van Anton jarenlang vrij hopeloos bleef tot aan zijn dood, voor hem verlossing. Met een voorwoord van Dr. Marc van Hoey, Nationaal voorzitter R.W.S..

Covertekst: 'Anton, een levenslustig man die de wereld steeds rooskleurig heeft gezien, gaat na 45 jaar werken zonder één ziekte dag, met pensioen. Helaas slaat het noodlot de dag voor zijn pensionering toe. In plaats van te kunnen genieten van zijn gedroomde en gemaakte plannen, wordt hij geopereerd en lam gesneden. De weidse wereld die voor hem open zou komen te liggen verandert in een ziekenhuisbed en zal zich verder afspelen tussen vier muren. De psychische pijnen die hij moet doorstaan zijn verschrikkelijk en onmenselijk en worden in dit verhaal meerdere malen onder woorden gebracht, hoe moeilijk dit ook was. Het verlangen naar een snelle dood wordt steeds groter. De kliniekendans en het afwisselen met het thuisverblijf bieden geen soelaas of oplossing. Alleen een antwoord op de roep en op het verlangen om waardig te mogen sterven zou voor hem de verlossing zijn. Ook voor zijn lieve echtgenote, een zeer moedige vrouw bleven de gevolgen niet uit. Zij wordt alcoholica met alle gevolgen eraan verbonden. Het leven en de schitterende sfeer in deze familie worden totaal anders. Woorden uit een ver verleden, zonder enige betekenis, worden uitvergroot en leiden soms tot onherstelbare meningsverschillen en ruzies. Het is niet alleen zijn pijn die Anton moet dragen, ook al die ellende hieraan verbonden en de gevolgen ervan wegen zwaar op hem, op zijn gezin en zijn familie. Alleen de dood zal verlossing brengen en een einde maken aan al deze ellende.'

Over de schrijver:

Jef Hermans (1940) liep college te Herentals. Na zijn militaire diensttijd werkte hij bij Agfa- Gevaert in Mortsel. Na zijn vervroegde pensionering begon hij met schrijven. De romans 'Haaien en garnalen', 'Mijn verloren Liefde' en 'Borislava' werden uitgegeven bij Free Musketeers.

Wat viel op:

Hoe Hermans beschrijft wat er in Anton omgaat terwijl hij alle zorg, onderzoeken, behandelingen en operaties over zich heen laat komen. De steun van Roger, herhaaldelijk medepatiënt op dezelfde kamer in het ziekenhuis. Zijn ondraaglijk lijden en gedachten over dood gaan.

Citaten:

Pag. 16: ‘Gelukkig lag dit nu allemaal ver achter hem en kon hij nu een leven gaan genieten als rentenier. (...) Hier begon echter zijn verhaal, zijn ellende waarvan hij mij, later, het begin vertelde.’

Pag. 25: ‘Het verdict was nog steeds niet gevallen. De dokters vonden niet direct een verband tussen het braken, het draaien en de pijn die hij heeft.’

Pag.32: ‘Toen hij dan uiteindelijk in gedachte bij zijn enige kleinzoon kwam , werd hij rustiger en kalmer.’

Pag.52: ‘Hij lag nu al twee jaar te pendelen tussenthuis en de kliniek waar zijn bed in kamer 212 op hem scheen te wachten.’

Pag.76: “‘Weer zo’n nacht,” waren de eerste woorden die hij nu tot zijn vrouw richtte. “Wanneer houdt dat eindelijk op?” geeuwde hij, kapot van de akelige nachtmerrie.’

Pag.86: ‘Het weerzien tussen deze twee levende doden was gemoedelijk, in zoverre het dit kon zijn. Twee lichamen, omzwachteld met vet, wachtend op verlossing.’

Pag.103: ‘Uitkijken naar een mogelijkheid om het einde van zijn leven toch nog zo draaglijk mogelijk te maken, dat was het enige dat ons nog restte.’

Pag.114: ‘Soms begreep ik hem goed, wanneer hij een einde wou maken aan deze foltering. “Geef mij een spuit, een spuit die zware misdadigers in bepaalde landen wel krijgen. Bij hen noemt men dat zijn verdiende straf, in mijn geval werd dit nog steeds moord of euthanasie geheten,” zuchtte hij. Zij zij dan niet beter af dan ik?...”’